

gende problemer, der kommer, hvis holdningen til naturvidenskabelige fag ikke ændres, og interessen for dem bliver vakt.

Det fremgik også, at regeringen ingenlunde sover Tornerosesøvn, og at rådgivningsapparatet arbejder for fuld kraft. Det vil jeg gerne kvittere for på CD's vegne.

Der er kun én vej at gå, og det er, at alle kyn-dige bruger kræfter på at udpege de syndere, der måtte være i vejen for, at vi kan klare arbejdsmarkedets efterspørgsel både nu og navnlig i de kommende år.

Det er et dårligt perspektiv, hvis danske virksomheder skulle føle sig presset til at flytte opgaver og arbejdspladser udenlands på grund af alvorlig mangel på f.eks. ingeniører, og det er et strukturproblem, der meget gerne skulle løses hurtigst muligt. Faresignalerne har jo allerede været der et godt stykke tid.

Jeg vil godt tage fat i den ende, der hedder bedre koordinering og samspil. Det taler man om i mange sammenhænge, og jeg tror, det er vigtigt, også når det gælder uddannelsessystemet. Det er måske dér, man finder noget af miseren. Det siger sig selv, at hvis det er rigtigt, at universiteterne kan komme ud for studerende på et naturvidenskabeligt studium, der ikke kan procentregning, er der noget rivende galt.

Der er en tendens til, at kritikken af uddannelsessystemet ofte gør folkeskolen til synde-buk. Det synes jeg er for billigt. Men hvis det, jeg lige sagde, er rigtigt, ligger i hvert fald noget af forklaringen i folkeskolen, og så er man nødt til også at tale om fagligt indhold og niveau i undervisningen. Det kan ikke være rigtigt, hvis det er nødvendigt at bruge tid i 1.g på at lære den lille tabel eller procentregning. Og det er meget galt, hvis første studieår udarter sig til en slags 4.g, hvor man først skal indhente det for-sømte både fra folkeskolen og gymnasiet, som heller ikke formåede at bringe niveauet op til det, som man forventer er grundlaget for at kunne studere.

Man må se på, om de forskellige dele af uddannelsessystemet hænger sammen og er til-strækkeligt samordnet. Og alle led må være åbne for en dialog om, hvad man går og forventer af hinanden.

Systemerne må bringes til at tale bedre sammen, for spiller hvert instrument i et orkester hver sin melodi, så bliver der ingen koncert – i alle tilfælde ikke en, der er værd at høre på.

Dernæst kræves det, at indholdet i undervisning er tidssvarende, at underviserne har de

nødvendige kvalifikationer, og at der er moder-ne undervisningsmidler til rådighed. Det er en betingelse for at fange elevernes interesse.

Det kniber for øjeblikket med lærernes interesse for at tage f.eks. matematik som linjefag. Men man kan altså ikke tvinge nogen til at elske matematik. Til gengæld kan vi gennem lovgivningen sørge for, at de, der vælger det, bliver dygtige fagligt og dygtige til at undervise i det. Det hører med i en kommende reform af lærer-uddannelsen.

Netop mangelen på kvalificerede matematik-lærere har sat gang i debatten om at lade bachelorer få adgang til at undervise i folkeskolen. Hvis det er en løsning, der kan bruges og der kan laves en fornuftig ordning, der virker, har CD intet imod det.

Et andet sted, hvor skoen trykker, er efter udsagn fra unge, der har kontaktet mig, i relation til vejledningsindsatsen. Det er ikke nogen stor nyhed, men så meget mere er der vel grund til at tage det alvorligt. Hvis der i den funktion heller ikke gives incitament til at interessere sig for naturvidenskaberne hos dem, der måske har evnerne, og hvis der i den funktion blot udleveres et stykke mere eller mindre uinspireret papir eller holdes et kedeligt foredrag med skematiske oplysninger på en overhead, var det måske en overvejelse værd at se at få gjort noget ved det.

Det må også her være på sin plads at anmode vore virksomheder og deres organisationer om at inspirere mere, end de allerede gør, og måske anderledes, end de gør, gøre mere ud af initiativer over for de unge, blandt hvem de senere medarbejdere rekrutteres fra.

Næste skoleårs forsøg med projektsamarbejde mellem naturvidenskabelige gymnasieklasser og en virksomhed er et fint skridt i den retning.

Undervisningsministerens betragtninger om, at fagene måske har et formidlingsproblem, kan jeg helt tilslutte mig. Og det projekt til formidling, som forberedes sammen med forskningsministeren, er et andet skridt i den retning, jeg efterlyser, hvor systemerne bringes til at tale bedre sammen; det gælder ikke blot fra forskning til gymnasiet, men også fra gymnasiet til folkeskolen.

Hvad man end gør, skal det i sig selv være interessant nok til at konkurrere med den såkaldte tidens trend i retning af blødere, humanistisk prægede områder. Jeg tror, der kan nås resultater, hvis man målretter indsatsen og und-